

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εκκοπὸν μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνγηκόσα τέσσαρα καὶ χίλια
ποῦ δὲ ἔβγουν λαοὶ μὲ πετραχίλια.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅπως μέρη—δὲ καὶ φράγκα καί' στὸ χέρι.

Εἰς γυνῶν φέρομεν παντὸς ἀμύσου τοσέπη
ὅτι πωλοῦμεν ὄματα εὐρωποῦ ἀναλλήτη
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν καὶ ὅπως ἀπ' ἐξω ἔβλεπ
ὅταν δὲ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἄκτῶβρη τοῦ μηνὸς ἐνιά,
βελάζουσι τῆς Βουλῆς ἀρχαί.

Ποῦντος ὀκτακόδα σὺν ἐξηνταίνα
καὶ ὀσφά κρατῖα παραζαλισμένα.

**Φαδουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθέννας νείος σκέτος.**

Τὼ Κόντε τοῦ Πρωθυπουργοῦ πολλὸ τοῦ καιροφάνη
σὺν εἶδε πῶς ὁ σύντροφος τίτορα κινεῖται τοῦ κάνε,
καὶ ἔπιγγε ἴσῳν Σιμόπουλο σεινάμενος κινάμενος
ν' ἀπόσει γῆ τοῦ γράμμι ἀπὸ τί λέει καὶ ὁ λεγάμενος.

Ἄκτιος Σιμόπουλος τῆς ἀρεθμητικῆς
μπεζίου λέν πῶς ἔπαιξε τὰ μάλλισα γλυκός,
ὅπως ὁ Πρωθυπουργὸς ἐμπήγε μὲς ἴσῳ σπῆτι του
καὶ ἔσταξε, καθὼς ἔμαθα, χολή καὶ ἀπὸ τῆ μήτη του.

Καληροπεροδία, σύντροφε ... παραίτα τὸ μπεζίου....
ποτέ μου δὲν τὸ πρόσωμα καὶ ἀπὸ τὸ ρεζίλιου,
τὰ στέλλης τίτορα γράμματα μὲς ἀπὸ τὸ Λουράκι
καὶ τὰ μὴν ἔχω μὴς ἔγω γῆ τοῦτα χαμπαραί.

Καὶ σὺ λοιπὸν μὲ λουδραεῖς
μέσα σὲ τόσα μιση;
Πρωθυπουργεῖ, μὲ συγχωραεῖς,
καὶ τῶρα λησμονήσε.

Παρακαλῶ γονιαιεὶς
μικροὶ συγγνώμη δότα,
καὶ ἔγω σὺν ἀνδρακοῖς ἀνηγῶ
ἔσχῶκο πότε πότε.

Μεῖς ἴσῳ πολλὰ κρημάματα
καὶ μες ἴσῳ τόσα γράμματα,
ποδηγραφα λαίψος κατ' αὐτά.

Φ.— Κλάνε, καίμενε Περικλή, μὲ τίπους τροβαδούρους:
ποὺς Σιαμαίους ἀδείρους, τῶς δύο Διοκοῦρους.
Κλάνε τους ποῦ ἔσχωρίσαν ὅσπερ ἀπὸ φίλλαν
δὲν ἔβρω πόσαν χρόνον,
κλάνε τους ποῦ ἔσχωρίσαν δι' ἀρομῆν γελοίαν,
δι' ἕνα γράμμα μόνον,
ποῦ ἴσπειλε ἴσῳν Τράπεζα μὲς ἀπὸ τὸ Λουράκι
ὁ κύριος Σιμόπουλος γῆ τὰ φραλοχαίτα,
καὶ ἀπὸ τὸν ἔχαντάκωσι καὶ τοῦνη σαράκι
καὶ ἴλιθε τῆς παρατήσεως ἢ μαίρη δυσιχία.

Κλάνε τὰ πρῶτα χίδια των, τὰς πρῶτας των θαλείας,
κλάνε τὰς σεντείας
τῆς ἀρομῆς τῆς ἔλαφρῆς,
εἰς τόσον ἐπαράτου....
ἡμέρ' ἀθίλα καὶ ἀποφρῆς
ἐκείνη τοῦ Σαββῆτου,
ποῦ τῆς Ἀμφοίσεως ὁ σοφὸς ἐπιγγε ἴσῳ Πάλαι
παραίτησιν τὰ δόση,
καὶ ἔτρεμαν οἱ τοῦ κόμματος Ἰούδα καὶ Πιλῆτου
μήπως τὸ μετανοήση.

Τὸ γράμμα τοῦτο, Περικλή, τὸ ἐπὶ ἀνάθεμά το,
τὸ γράμμα τοῦτο, ποδηρε τὸ γένος ἀνω κάτω,
τὸ γράμμα, ποῦ τὸ συγγνωτὸν καὶ οἱ Μανεδόνες τίτορα,
ὁ Πίλλης τὸ ἔσχωρίσωσι καὶ τὸβγαλε ἴσῳ φῶρα.

‘στοῦ Στόλου μας τοὺς θαρητές,
 πῶς θέλατε, μαζὲ παιδιὰ,
 νὰ θυμηθῶ σὲ τοῦτα
 κι’ ἐκεῖνο τὸ τοῦ Καρυδιᾶ,
 ποῦ τὴν γραφὰ χωρὶς καρδιά
 μέσα σὲ θεῶ μενοῦτα;

Σὺν στέλλης τόσα γράμματα βεβαίως θὰ τὰ χάσης,
 κοινολογῆς σὲ βεβαίω πῶς κἀποιο θὰ ξεχάσης,
 κι’ ἐγὼ τυχαίως ἔφυγε μὲς ‘στὴν πολλὴ σκοτοῦρα
 κι’ ἔξεχασα τὸ γράμμα ‘αὐτὸ, γραμμένο ‘στὸ Δουτραμί,
 ποῦ ‘πῆγα, καθὼς ἔξερετε, γὰ τὸν λουτρῶν τὴν κούρα,
 κι’ ἢ Τράπεζα μοῦ ‘οἴχητῃε σὰν λαίμαργο κορμί.

Μὴν ἀνυψώτης τὴν φωνήν,
 ψυχρῶς τὸ πρᾶγμα κρῖνε,
 καὶ σκέφου πῶς τὸ λησμονεῖν
 γὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι.

‘Ενόμζα κι’ ἢ Τράπεζα τὸ γράμμα πῶς θὰ σίχισῃ
 καὶ δὲν θὰ μὲ συγχύσῃ,
 ἐνόμζα, Πρωθυπουργέ, πῶς εἶται θὰ περάσῃ
 κι’ ὅπως ἐγὼ τὸ ‘ξεχάσα κι’ αὐτὴ θὰ τὸ ξεχάσῃ.

Πλὴν ἄλλοιμονόν μου κι’ οἶμοι!...
 μ’ ἀπεπλάνησεν ὁ πλάνος...
 ὁ ξανθὸς ρεπουμπλικάντος
 φραίνεται πῶς ἔχει μνήμη.

‘Αχ! τὸν πλάνο, τὸν ματαιπέση!...
 τοῦτος τὸβγαλε στὴ μέση,
 τοῦτος, σὺνταροφί μου μόνε,
 τὸ ξεφούρησε μὲ κάρτα...
 ἢ ρεπουμπλικῆς μὲ τρῶνε
 καὶ τὰ μπλε-μαρὸν σακάκια

Γὰ τὴν τέχνη μου κι’ ἐκείνος
 ‘βρέθηκα μὲ τὴση μνήμη,
 γὰ νὰ χάσῃ γλάρων σμῆνος
 καὶ πολλὰ νὰ λέγ’ ἢ φήμη.

Κι’ ὁ Κόντες εἶπε πρὸς αὐτὸν
 τὸν φίλον του τὸν λατρευτόν:

Εἶδα ‘σὸν κόσμον πλάσματα, πολλοὺς ἀφηρημένους,
 καὶ τούτους ξεχασμένους,
 ἀλλ’ ἢ ‘θωή σου ξεχασὰ δὲν ἔχει πλῆον ὄρια,
 κι’ ὅσα κι’ ἂν λές, ἀγαπητέ,
 μ’ αὐτὰ δὲν πείδομαι ποτὲ
 πῶς τίποτο γράμμα σοῦφυγε μὲς ἀπὸ τὴν μνήμη.

Πιστεψέ με... σὺ δὲν ἔχεις ἀπιστίας ἀφορμάς
 καὶ μὴ γίνεσαι ὁωμάς.
 Κι’ ἂν τὴν τὴση δὲν πιστεύῃς

τοῦ πιστοῦ σου λησμοσύνην
 κι’ ὅπως ἄλλοι μ’ ὑποκρίνεις,
 πέφου μόνος τὴν ἐδῶνην,
 καὶ χωρὶς πολλὰς κουβέντας μένω τοῦ Νυμφῶτος ἔξω...
 τώρα σῆρα ‘στὸ καλὸ,
 κι’ ἄφῃσε παρακαλῶ
 τὸ μπεζέκι μου νὰ παίξω.

‘Πῆγε νὰ τὰ συμβιβᾶσῃς πρῶτος πρῶτος ὁ Λεβίδης
 εὐαισθητοῦ χρόματος,
 καὶ κατόπιν ὁ Μπουφίδης,
 ἢ μαμημὴ τοῦ κόμματος.

Πλὴν τοῦ ‘μάκου καὶ ματαίως...
 ἂν κι’ ὠμίλησαν ἐδγλώττως
 ἔφυγε κι’ ὁ τελευταῖος
 καθὼς ἔφυγε κι’ ὁ πρῶτος.

‘Η παραίτησις ἐδόθη
 ἐν τῷ μέσῳ τούτων ὁρίων,
 κι’ ἐπιληρώθησαν οἱ πόθοι
 πολεμίων κι’ ἀντιπάλων.

Κύττα τὸν ‘Ανάγγυρό μας πῶς πηγαίνει ‘στὸ Παλάτι
 καὶ μᾶς βλέπει θλιβερά...
 ξεχωρίζει μὲ τὸν Κόντε, ποτιτραγαν φαρμί κι’ ἄλλτι
 τόσα χρόνια μὰ χαρά.

Τὸν διέλυσαν τὸν γάμον,
 τώρα ‘στῆς ‘Αρχῆς τὸ ζεῦκι
 Κάτωρ δίχως Πολιθεῦκή
 καὶ χωρὶς Φεντιάν Λάμων.

‘Αχ! ἡμέρα τοῦ Σαββάτου... τί παραίτησις κι’ ἐκείνη!...
 πόνος, ἀλγος, καὶ πικρία...
 πῶς τοῦ Δουτρακιοῦ τὸ γράμμα τὸν ‘Ανάγγυρον ἀφίνει
 μέσα ‘στοῦ λουτροῦ τὰ κρύδα;

Τίως δὲν ἀλλάζει χρώμα;
 τίως μάτι δὲν θαρκάζει;
 οὐς συνέχευε τὸ κόμμα
 τὸ Παλλάτι τοὺς χωρίζει.

Καὶ τὸν θαλασσῶν ἢ ὄρεα, ποὺ γυρίζει μὲ δισάνι
 κι’ ἄθλος λείε σὰν γαλιάνδρα,
 κλαίει τὸν κλεινὸν τὸν ἄνδρα,
 ποῦ τὸν ἔρωτε δολίως ξεχασμένο βαρβακί.

Παρατήθη, παρατήθη,
 συνεβόσαν τὰ πλήθη,
 κι’ ἔσκασαν πολλοὶ ὄρωμαῖοι:
 ‘χώρισαν οἱ Σιαμαῖοι.

Ὁ καθένος καπελάγη
κ' ἀπ' ἔδω' στήν Κολενάγη.

ἔγραψαν γὰρ τὸ μαγεῖο τῆς γραφῆς τὸ ἔαφνικό,
κ' ἔδωσαν καὶ ἀκητοῦχοι τὸ πάλιν μνημονικό
τοῦ κυρίου Συμπούλου,
συμβρασεῖο Συμβόλου.

Π.—Βλέπεισ ἀπὸν τὸν τοῦλιμα;

Φ.— Τὸν βλέπω καὶ με βλέπει.

Π.—Μοιάζει με τὸν Συμπούλο....

Φ.— Στρογγυὰ κ' εἰς τοῦτον πρέπει.

Π.—Σέβει καὶ ἴλα πρόβατα τῆς κυβερνήσεως στάνη σ.

Φ.—Ὅρε, ποῦ πῆς τὰ πρόβατα; στρογγυὰ καὶ σὺ θὰ κάρης;

Ὁ Στέφανος δὲ πᾶν
μετ' ἐν γυλίσει τοῦ ἰσπανία.

Ὅρε παιδιά, μ' ἔδωσαν, θέλω τὰ ἐσθιμένα....
ἀπὸ τὸν Κόντε γόρως...στρογγυὰ κ' ἐγὼ θὰ κάρω.

Βαρδότε μ' ἔμπε, ὄρε παιδιά,
μοῦ βάλανε τριμλοποδιά.

Πέσο λαλεῖο μούπεσε... δώσε μου γυλίσεις, κάρως,
κ' ὁ Κόντε μόνος τῆς Ἀρχῆς δὲ συμμαζεῖ τὴν ῥάκη....

ἔχάνονται καὶ γραμμάς, ἔχάνονται κ' ἀγάπαι,
ἔχάνονται καὶ γράμματα σταμέν' ἀπ' τὸ Δουτράκι.

Μ' ἐρουρήσατε καὶ ακούζω...
τί λαλεῖο ποῦ τὸ βῆμα!....

πέφτω τώρα τὸν Δελημούσο,
τὸν Ἀγαθούλη, τὸν Νίκα,

ἴσως πάρο καὶ τὸν Ζάτα κ' ἄλλα λαγαργὰ τῆς στάνης
γὰρ τὰ βγῶ κ' ἐγὼ τσοπάνης.

Γλίτω μ', κάρω μ',

Νίκα μ', Ζάτα μ',

καπετάνοι μ',

στρογγυὰ μ', στάνη μ'.

Πορὸς περισσεύμα θὰ βροίση κάθε ἄλο καὶ ἰγάνη
σὺν κ' ἐμένα, κὺρ Γεωργιάση;

Μοναχὸς δὲν θὰ μισοφῆς δυνατὸ νὰ κάρης σάλο,
κ' ἀπ' τὸν τοῦ σου μέσα βγάλο

περισσεύματα πὺς θάβης; με τάνημι τοῦ Βουδούρη...
ποῦ τὸ βῆμας, σὺντροφέ μου!... πέτυχε τὸ κελεπούρι.

Πορὸς σ' ἐκείνους ποῦ προσφέρουν γὰρ τὸν Στόλο θ' ἀπαρῆ
καὶ τὸν νόμο πρὸς ἐξόνους κάθε τόσο θὰ κεντῆ;

πορὸς ἀσίης σὺν κ' ἐμένα με τὴν πένα σὺν' αὐτὴ
θούρια περὶ θὰ γράφῃ
καὶ συμβάσεις σὺν κ' αὐτῆ,
ποῦ τὴν ἔβαλε στὸ ῥάφι;